

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 18, 2023

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2023:571](#) 13-07-2023

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1218](#) 15-09-2023

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:7435](#) 05-09-2023

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:1939](#) 15-08-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:5041](#) 15-06-2023

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:4640](#) 08-09-2023

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2023:4506](#) 01-09-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:8126](#) 30-08-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:8183](#) 18-08-2023

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:4426](#) 17-08-2023

RECHTSPRAAK

Prejudiciële verwijzing. Bevoegdheid inzake ouderlijke verantwoordelijkheid. Artikelen 10 en 15 Verordening (EG) 2201/2003. Verwijzing naar een gerecht van een andere lidstaat dat beter in staat is de zaak te behandelen. Voorwaarden. Gerecht van de lidstaat waarheen het kind ongeoorloofd is overgebracht. Haags Verdrag van 1980. Belang van het kind.

Feiten en omstandigheden

De zaak betreft een geding tussen TT, een Slowaaks staatsburger die in Oostenrijk woont, en AK, een Slowaaks staatsburger, over het gezag over hun twee gemeenschappelijke kinderen die samen met AK in Slowakije wonen. In 2014 woonde het gezin in Oostenrijk, waar de kinderen op de kinderopvang en op school zaten. Vanaf 2017 gingen de kinderen in Slowakije naar school, waarbij zij dagelijks van tussen hun huis in Oostenrijk en hun school in Slowakije reisden. De kinderen spreken Slowaaks en zijn de Duitse taal zeer beperkt machtig.

In 2020 zijn TT en AK uit elkaar gegaan, waarna AK de kinderen zonder toestemming van TT naar Slowakije heeft meegenomen om daar te gaan wonen. TT heeft daarop verzoek tot terugkeer van de kinderen ingediend, met een beroep op het Haags Verdrag van 1980. Tegelijkertijd heeft hij om het eenhoofdig gezag verzocht, omdat, volgens hem, de moeder het welzijn van de kinderen in gevaar heeft gebracht door hen mee te nemen naar Slowakije. Volgens AK is de rechter waar de zaak aanhangig is gemaakt niet internationaal bevoegd, omdat de kinderen hun gewone verblijfplaats steeds in Slowakije hadden en niet zijn geïntegreerd in Oostenrijk.

Gronden

De nationale rechter vroeg daarop het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof van Justitie) hoe de bevoegdheidsregels voor de rechter uit Verordening (EG) 2201/2003 moeten worden toegepast. Het gaat dan om de vraag hoe artikel 15 lid 1 zich verhoudt tot artikel 10 van deze verordening. Artikel 10 betreft de bevoegdheid van de rechter in zaken over kinderontvoering, terwijl artikel 15 van de verordening de regels bepaalt dat een gerecht dat bevoegd is de zaak

kan doorverwijzen naar een ander gerecht in een lidstaat die een nauwere aansluiting heeft bij het kind, omdat het kind een bijzondere band heeft met die lidstaat. De vraag voor het Hof van Justitie was daarom of artikel 15 van de verordening zo moest worden uitgelegd dat het gerecht dat bevoegd is om te oordelen op basis van artikel 10, de zaak kan doorverwijzen naar een rechter in de lidstaat waarheen het kind door een van zijn ouders ongeoorloofd is overgebracht.

Daarnaast wilde de nationale rechter weten welke voorwaarden gesteld worden aan de verwijzing naar de rechter in de lidstaat waar het kind naartoe is gebracht. En of die rechter rekening moet houden met andere omstandigheden, zoals het bestaan van een procedure voor de terugkeer van het kind die is ingeleid krachtens artikel 8 eerste en derde alinea onder f) van het Haags Verdrag van 1980 en waarin nog geen definitieve beslissing is gegeven.

Beoordeling

In de eerste plaats overweegt het Hof van Justitie dat artikel 15 van de verordening een samenwerkingsmechanisme tussen rechters tot stand brengt, in aanvulling op de bevoegdheidsregels. Daarnaast zijn er nadere regels opgenomen voor die verwijzing. Vervolgens overweegt het Hof van Justitie dat het belang van het kind vooropstaat in de doelstellingen van de verordening. Daarbij speelt het in artikel 24 lid 3 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerde grondrecht van het kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden een grote rol. Daarbij moet de rechter die volgens artikel 10 bevoegd is om de zaak te behandelen zich vergewissen dat de voorgenomen verwijzing geen negatieve gevolgen kan hebben voor de affectieve, familiale en sociale banden van het betrokken kind of voor diens materiële situatie. Wanneer dit niet het geval is zou een verwijzing moeten uitblijven. Het is daarbij irrelevant dat het gerecht waarnaar verwezen zou worden voorlopige spoedeisende maatregelen zou hebben genomen met betrekking tot de omgang.

Uiteindelijk oordeelt het Hof van Justitie dat wanneer een rechter bevoegd is om te oordelen op basis van artikel 10 van de verordening, deze bij wijze van uitzondering de zaak kan verwijzen naar een rechter die op basis van artikel 15 lid 1 bevoegd is. In dit geval is dat de rechter in de lidstaat waar de kinderen naartoe gebracht zijn (Slowakije).

Op de tweede vraag antwoordt het Hof van Justitie dat in die situatie de voorwaarden moeten worden meegenomen die uitdrukkelijk in artikel 15 lid 1 genoemd zijn. Bij dat onderzoek naar of een ander gerecht beter in staat is om de zaak te behandelen en het belang van het kind, moet dan eveneens worden meegewogen dat er een verzoek is ingediend in het kader van het Haags Verdrag tot terugbrenging van de kinderen, waarover nog geen definitieve beslissing is

genomen.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 13-07-2023

ECLI: ECLI:EU:C:2023:571

Zaaknummer: C-87/22

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid van voormalige pleegouders in hun verzoek om de benoeming van een bijzondere curator op grond van artikel 1:250 BW, omdat zij geen formele pleegouder zijn en ook geen belanghebbenden. Er is in deze complexe situatie ook geen aanleiding voor een ambtshalve benoeming.

Feiten en omstandigheden

Minderjarige heeft het foetaal-alcoholsyndroom (FasD) en een ontwikkelingsstoornis. Sinds haar geboorte in 2009 is de gecertificeerde instelling (GI) de voogd en heeft zij tot de zomer van 2022 bij verzoekers, haar voormalige pleegouders, gewoond. Vanwege een spanningsvolle en fysiek dreigende situatie van de kant van de minderjarige is op verzoek van haar ex-pleegouders de minderjarige elders geplaatst, namelijk in een woonvoorziening van Kenter Pleegzorg. Begin januari 2023 heeft Kenter Pleegzorg het pleegcontract met verzoekers eenzijdig beëindigd. Verzoekers hebben hier geen formeel juridische stappen tegen ondernomen of gebruik gemaakt van het in artikel 1:336a BW vastgelegde blokkaderecht pleegouders.

De minderjarige is iedere week drie dagen bij verzoekers thuis. Een in juli door de GI intrekken van de reeds in januari 2023 gegeven toestemming voor de vakantiereis van de minderjarige met verzoekers naar Spanje medio augustus, is voor verzoekers doorslaggevend geweest om het verzoek tot benoeming van een bijzondere curator in te dienen. Na de zitting van eind juli trekken zij echter het verzoek tot benoeming bijzondere curator voor wat betreft de vakantie naar Spanje in.

Verzoekers menen dat een duobenoeming bijzonder curator in het belang de minderjarige is. Dit betreft enerzijds een gedragsdeskundige die op zoek kan gaan naar een juiste behandeling voor een kind met FasD en anderzijds een advocaat die voor haar belangen al dan niet in rechte kan optreden, zoals een betere bezoekenregeling met verzoekers formuleren en eventueel onderzoeken of een terugplaatsing bij verzoekers in haar belang is.

Volgens de GI is de huidige tegenstelling tussen verzoekers en de GI veroorzaakt door het

beëindigen van het pleegcontract. Er zijn ook veel spanningen in de relatie tussen Kenter Pleegzorg en verzoekers. Dit vormt een ernstige belasting voor de loyaliteit van de minderjarige. De stress en de spanningen zorgen volgens de GI bij de minderjarige voor heftige fysieke escalaties.

Beoordeling en motivering

De rechtbank zal als eerste beoordelen of verzoekers ontvankelijk zijn in hun verzoek. De rechtbank gaat voor de beoordeling van deze zaak ervan uit dat het pleegcontract is geëindigd. Omdat de minderjarige sinds de zomer van 2022 – op verzoek en met instemming van verzoekers zelf – ook niet meer behoort tot het gezin van verzoekers, zijn verzoekers naar het oordeel van de rechtbank nu niet meer aan te merken als pleegouders in de zin van de Jeugdwet. Zij kunnen in die hoedanigheid dus geen verzoeken indienen.

De rechtbank overweegt vervolgens dat verzoekers niet anderszins als belanghebbende in de zin van artikel 798 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) kunnen worden aangemerkt.

Het verzoek ziet niet op de rechten en plichten van verzoekers zelf. En het hebben van ‘family life’ brengt niet zonder meer met zich dat verzoekers reeds daarom belanghebbende zijn in deze procedure. Er dient ook concreet getoetst te worden aan de aard en strekking van het verzoek en aan de vraag of de rechten of verplichtingen van verzoekers bij het onderwerp van de zaak zijn betrokken. Dat is naar het oordeel van de rechtbank in deze zaak niet het geval. De rechtbank overweegt daarbij ten overvloede dat het verzoek te onbepaald en te weinig concreet is, zeker nu verzoekers de vakantiereis niet meer aanvoeren ter onderbouwing van hun verzoek. Daarbij komt dat voor verzoekers meer voor de hand liggende procedurele mogelijkheden zijn dan het verzoeken om een bijzondere curator.

De rechtbank meent dat er ook geen aanleiding is om ambtshalve een bijzondere curator te benoemen. De rechtbank constateert dat er met name een belangentegenstelling is tussen verzoekers en de GI en/of Kenter Pleegzorg, maar niet tussen de minderjarige en de voogd. De benoeming van een bijzondere curator dient niet plaats te vinden met als doel in het algemeen de belangen van de minderjarige te beschermen. De rechtbank heeft de indruk dat de bestaande spanningen tussen partijen ervoor gezorgd hebben dat de minderjarige in een loyaliteitsconflict is beland, en mogelijk een trigger waren voor de diverse escalaties die verzoekers en de GI beide noemen. Noodzakelijk is dan ook dat verzoekers en de professionele hulpverlening tot een verbetering van hun samenwerking komen en vanuit hetzelfde perspectief opkomen voor de belangen van de minderjarige.

De rechtbank meent dat het in deze complexe situatie op dit moment niet in het belang van de

minderjarige is om nog een formele persoon in de vorm van een bijzondere curator aan haar systeem toe te voegen.

Conclusie

De rechtbank verklaart verzoekers niet-ontvankelijk in hun verzoek en wijst het verzoek voor het overige af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 18-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:8183

Zaaknummer: C/15/341603 / FA RK 23-3134

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Slecht bewind, omdat geen aansprakelijkheidsverzekering is afgesloten voor de onder curatele gestelde persoon. Er is geen schade, omdat de kosten die gemaakt zijn minder zijn dan de besparing van de premiebetaling.

Feiten en omstandigheden

Tien jaar geleden is de curator die hoger beroep heeft ingesteld benoemd. Samen met een – later benoemde – medecurator voert hij het bewind over het vermogen van verweerster die een geestelijke stoornis heeft. In 2020 hebben de curatoren met een machtiging van de kantonrechter een bedrag van € 2.370,24 betaald aan advocaatkosten omdat verweerster aansprakelijk is gesteld voor een fietsongeval. In de rechtszaak naar aanleiding van het fietsongeval kreeg verweerster vergoeding van proceskosten voor een bedrag van € 2.063.

De kantonrechter heeft vastgesteld dat de curatoren niet als een goed curator hebben gehandeld door geen aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren (verder: AVP-verzekering) af te sluiten voor verweerster. De curatoren zijn hoofdelijk veroordeeld tot betaling € 2.370,24 aan verweerster.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat er sprake is van slecht bewind door verzoeker (en de medecurator), omdat er geen AVP-verzekering voor verweerster is afgesloten. Dat verzoeker alleen op papier curator zou zijn, doet daar niet aan af. Onderdeel van een goed beheer van het vermogen is dat de curatoren (jaarlijks) onderzoeken of de verzekeringen van verweerster op orde zijn en dat zij, zo nodig, verzekeringen voor verweerster afsluiten. Een AVP-verzekering behoort in beginsel tot de noodzakelijke verzekeringen en zeker voor verweerster, aangezien zij functioneert op het niveau van een vierjarige en (ongemotoriseerd) deelneemt aan het verkeer. Door na te laten een dergelijke verzekering af te sluiten is verzoeker tekortgeschoten in de zorg die van een goed curator ten aanzien van het bewind mag worden verwacht. Die tekortkoming kan hem worden toegerekend, zodat hij aansprakelijk is voor schade die daardoor is veroorzaakt.

In de huidige situatie bedraagt de schade die door de tekortkoming van verzoeker is ontstaan € 307,24, namelijk het verschil tussen de advocaatkosten en de griffierechten die bij verweerster in rekening zijn gebracht (€ 2.370,24) en het bedrag van de proceskosten dat toegekend is aan verweerster (€ 2.063). In het geval dat geen sprake was geweest van slecht bewind door verzoeker, had verweerster tien jaar lang (naar schatting) € 40 per jaar aan premie voor een AVP-verzekering moeten betalen. Dit komt neer op in totaal € 400. Dit bedrag heeft verweerster dus bespaard. Het hof concludeert dat op basis van deze vergelijking verweerster netto geen schade heeft geleden.

Conclusie

Het hof bekrachtigt het eerste deel van de beschikking van de kantonrechter (voor wat betreft het niet handelen als een goed curator), maar vernietigt het tweede deel (voor wat betreft de hoofdelijke veroordeling tot betaling van schadevergoeding).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-06-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:5041

Zaaknummer: 200.319.529

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling na voorlopige ondertoezichtstelling en machtiging gesloten jeugdhulp. Zeer jonge leeftijd. Kiezen tussen twee kwaden; snelle thuisplaatsing of langer op een niet passende groep verblijven.

Feiten en omstandigheden

De moeder is belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige, geboren in 2012. De kinderrechter heeft de minderjarige voorlopig onder toezicht gesteld en een machtiging verleend om haar met spoed te doen opnemen in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) verzoekt de ondertoezichtstelling voor de duur van een jaar. De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt een machtiging gesloten jeugdhulp voor de duur van zes maanden.

De standpunten

De Raad geeft aan dat de zorgen om de minderjarige groot zijn. Zij heeft gedurende langere tijd problematisch en risicovol gedrag laten zien. Het is belangrijk dat er een gezinsvoogd komt die moeder en minderjarige ondersteunt en regie neemt over de in te zetten hulpverlening. Het gedwongen kader is hiervoor noodzakelijk en de verzochte twaalf maanden zijn, gelet op de forse zorgen, passend. Ten aanzien van het verzoek van de GI heeft de Raad geadviseerd de machtiging gesloten jeugdhulp voor de duur van drie maanden te verlenen en de overige drie maanden aan te houden. Zo is er voldoende tijd om hulpverlening in te zetten en kan er na drie maanden opnieuw beoordeeld worden of de geslotenheid voort moet duren, of dat de minderjarige naar huis kan.

De GI heeft het volgende naar voren gebracht. Voordat de minderjarige in geslotenheid is geplaatst, heeft zij in een gezinshuis en op een woongroep verbleven. Ook op deze plekken liet zij zeer zorgelijk gedrag zien. Hoewel de groep waar zij nu verblijft niet passend is, is er nergens anders een meer geschikte plek. De GI vindt uiteraard, mede gelet op de jonge leeftijd van de minderjarige, dat zij zo kort mogelijk op de gesloten groep moet verblijven. Wel lijkt de minderjarige baat te hebben bij de geboden duidelijkheid en structuur. Het is de bedoeling dat

zo snel mogelijk een passend hulpverleningsplan wordt opgesteld, om zo het systeem te helpen.

Namens de minderjarige is geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek tot een machtiging gesloten jeugdhulp. De groep waar zij nu verblijft doet haar geen goed. De GI, de gedragswetenschapper, en de mentor van de minderjarige geven allen aan dat deze groep niet passend is voor haar. Nu er geen betere plek beschikbaar is, is het belangrijk dat de minderjarige zo snel mogelijk terug naar huis gaat. Om de thuisplaatsing te laten slagen is hulp noodzakelijk. De advocaat van de minderjarige refereert zich daarom aan het verzoek tot ondertoezichtstelling.

De moeder wil de minderjarige uiteindelijk graag thuis, maar hiervoor is hulp noodzakelijk. Als de thuisplaatsing iets langer op zich laat wachten, maar daardoor de kans op succes groter is, verkiest moeder dit boven een snelle thuisplaatsing.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter is van oordeel dat is voldaan aan de criteria van artikel 1:255 BW en zal de minderjarige daarom onder toezicht stellen voor de duur van een jaar.

Gelet op artikel 6.1.2 lid 2 Jeugdwet kan een machtiging voor een gesloten accommodatie voor jeugdhulp slechts worden verleend indien naar het oordeel van de kinderrechter deze jeugdhulp noodzakelijk is in verband met ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen die de ontwikkeling van de jeugdige naar volwassenheid ernstig belemmeren. Bovendien dient de opnemings- en het verblijf noodzakelijk te zijn om te voorkomen dat de jeugdige zich aan deze jeugdhulp onttrekt of daaraan door anderen wordt onttrokken. De kinderrechter zal de machtiging voor een gesloten accommodatie voor jeugdhulp verlenen, en wel voor de duur van drie maanden.

De zorgen om de minderjarige zijn onverminderd aanwezig. Zij heeft zeer zorgelijk gedrag laten zien. Zij is zelfbepalend, accepteert geen gezag van moeder of andere volwassenen, heeft contact met een onveilig netwerk en komt in toenemende mate in aanraking met de politie. Gelet op de zorgen om de minderjarige is ondertoezichtstelling noodzakelijk. Hoewel moeder voldoende bereid is, is zij op dit moment onvoldoende in staat om zonder hulpverlening de ontwikkeling en veiligheid van de minderjarige te waarborgen. Het is daarom belangrijk dat er een (stevige) gezinsvoogd komt die moeder ondersteunt en spoedig hulpverlening inzet.

Ten aanzien van de machtiging gesloten jeugdhulp oordeelt de kinderrechter als volgt. Nadat de minderjarige in het gezinshuis en op de groep telkens weer onaanvaardbaar gedrag heeft laten zien en is weggelopen, is zij in geslotenheid geplaatst. De gesloten groep waar zij eerst

verbleef was niet passend. Zij verblijft nu op een andere groep, met uitsluitend jongens. De kinderrechter heeft daar dan ook wel weer zorgen over en zou het liefst zien dat zij snel naar een passende groep, met leeftijdsgenoten, zou worden overgeplaatst. Alle passende plekken zijn bezet en dit wordt op korte termijn niet anders. De kinderrechter betreurt dit zeer en moet nu kiezen tussen twee kwaden. Blijven op een plek die niet passend is of naar huis, terwijl alle betrokkenen, behalve de minderjarige en haar advocaat, het erover eens zijn dat dat te vroeg is. Nu de minderjarige binnen de geslotenheid nog geen behandeling heeft gehad en er ook nog geen andere hulpverlening is opgestart vindt de kinderrechter het te vroeg voor thuisplaatsing. Om thuisplaatsing te laten slagen is het noodzakelijk dat er voldoende hulpverlening is ingezet. De kinderrechter vindt het van groot belang dat de minderjarige, mede gelet op haar jonge leeftijd, zo kort mogelijk op de huidige groep verblijft. De kinderrechter ziet daarom aanleiding om de machtiging gesloten jeugdhulp in duur te beperken tot drie maanden. De GI moet deze drie maanden gebruiken om voortvarend een goed hulpverleningsplan te maken en in te zetten.

Conclusie

De kinderrechter stelt de minderjarige onder toezicht van de GI voor de duur van een jaar, verleent een machtiging om haar te doen opnemen in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp voor de duur van drie maanden en houdt het meer of anders verzochte aan.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:4426

Zaaknummer: c/16/561151 / JL RK 23-589

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek van de vader om hem gezamenlijk met de moeder met het gezag over het kind te belasten, is afgewezen. De minimale noodzakelijke basis voor de uitoefening van gezamenlijk gezag ontbreekt.

Feiten en omstandigheden

De relatie van de ouders is verbroken. De moeder heeft het gezag over de minderjarige. De rechtbank heeft het verzoek van de vader om hem gezamenlijk met de moeder met het gezag over de minderjarige te belasten, afgewezen. De vader verzoekt het hof te bepalen dat hij mede met het gezag over de minderjarige belast zal worden.

Beoordeling en motivering

Wettelijk kader

Artikel 1:253c lid 2 sub a BW bepaalt dat indien het verzoek ertoe strekt de ouders met het gezamenlijk gezag te belasten en de andere ouder met gezamenlijk gezag niet instemt, het verzoek slechts wordt afgewezen indien er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen.

De standpunten

De vader heeft naar voren gebracht dat de moeder weigert te communiceren na het verbreken van hun relatie. Hij wil graag betrokken worden, maar zonder enige beslissingsbevoegdheid is dit niet mogelijk, temeer nu de moeder hem onvoldoende informeert over de minderjarige.

Volgens de moeder is er op dit moment geen enkele wijze van weerzien en communicatie mogelijk tussen haar en de vader. Desondanks vindt zij het wel belangrijk dat er contact en omgang is tussen de minderjarige en de vader. Zij merkt echter dat de vader de minderjarige belast met zaken die haar niet aangaan. De moeder heeft dan ook gegronde vrees dat, indien het gezag wordt gewijzigd, er veel strijd en nog meer dwingend gedrag zal ontstaan.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft naar voren gebracht dat de communicatie tussen de ouders minimaal is en niet op een constructieve manier verloopt. De GI ziet op dit moment geen mogelijkheid dat de ouders – zonder tussenkomst van een derde onafhankelijke partij – rechtstreeks met elkaar communiceren. De GI is van mening dat de vader eerst hulpverlening moet accepteren, voordat toegewerkt kan worden naar een mogelijke gezagswijziging.

De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) is van mening dat er op dit moment er geen draagvlak is voor het uitvoeren van gezamenlijk gezag. De ouders, met name de vader, moeten eerst zelf stappen zetten, voordat gekeken kan worden naar een eventuele wijziging in hun gezagspositie. De vader krijgt voldoende ruimte om zich te laten informeren over zijn dochter, aldus de Raad.

Oordeel van het hof

Gezamenlijk gezag van de ouders over hun minderjarig kind is het wettelijk uitgangspunt. Volgens vaste jurisprudentie brengt het ontbreken van een goede communicatie tussen de ouders niet zonder meer mee dat het gezag slechts bij één van hen zou moeten rusten. Wel is voor gezamenlijk gezag vereist dat de ouders daadwerkelijk samen in staat zijn tot een behoorlijke gezagsuitoefening en dat zij beslissingen van enig belang over hun kind in overleg met elkaar kunnen nemen. Op zijn minst moeten zij in staat zijn afspraken te maken over situaties die zich rond hun kind kunnen voordoen, op zo'n manier dat het kind niet klem of verloren raakt tussen hen.

De verhouding tussen de ouders is al lange tijd verstoord en de communicatie tussen hen verloopt moeizaam. Door hun slechte verhouding ontbreekt het vertrouwen in elkaar. Het is bemoedigend dat het de ouders, met behulp van de GI, is gelukt om uitvoering te geven aan een omgangsregeling. Dit neemt echter niet weg dat het de ouders thans niet lukt om zonder strijd met elkaar te communiceren. De moeder heeft veel hinder van belastende ervaringen uit het verleden met de vader. De vader heeft het gevoel dat hij door de moeder niet wordt betrokken bij zaken aangaande de minderjarige en dat hij weinig informatie ontvangt. Hulpverlening gericht op gezamenlijk ouderschap is niet mogelijk gebleken. De minderjarige heeft in de relatie van de ouders veel meegemaakt, waarvoor haar traumatherapie opnieuw is gestart. De GI heeft naar voren gebracht dat de minderjarige het een lastige en ingewikkelde situatie vindt.

Op grond van het voorgaande is het hof van oordeel dat onvoldoende basis bestaat voor de uitoefening van het gezamenlijk gezag. Er is niet voldaan aan het minimale vereiste voor een behoorlijke gezamenlijke gezagsuitoefening. Het hof verwacht dat wanneer beide ouders nu met het gezamenlijk gezag zouden worden belast, dit averechts zal werken en de spanningen

en de druk tussen de ouders nog meer zullen toenemen. Bij gezamenlijk gezag is meer afstemming nodig over belangrijke zaken die de minderjarige aangaan en dit zal de spanningen onmiskenbaar doen toenemen, waarmee een onaanvaardbaar risico bestaat dat de minderjarige klem en verloren raakt tussen haar ouders. Niet te verwachten is dat dit binnen afzienbare tijd voldoende zal verbeteren. Daarom zal het hof het verzoek van de vader afwijzen. Het hof acht het in het belang van de minderjarige dat de ouders gaan werken aan herstel van het vertrouwen in elkaar en aan de verbetering van hun verstandhouding als ouders van de minderjarige.

Invoelbaar is de wens van de vader om geïnformeerd te worden en te blijven over de minderjarige. De moeder heeft – samen met de GI – afgesproken dat hij informatie over de minderjarige kan opvragen bij onder andere haar school en over haar traumabehandeling. Ook als ouder zonder gezag heeft de vader op grond van artikel 1:377c lid 1 BW een wettelijk recht op informatie van derden.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep en wijst het anders of meer verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:1939

Zaaknummer: 200.324.249/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wrakingsverzoek, wraking ongegrond. Woordgebruik rechter, juridische duiding van het geschil en de bejegening ter zitting geven geen blijk van (de schijn van) vooringenomenheid.

Feiten en omstandigheden

De verzoekers, een stel bestaande uit een man en een vrouw, hebben een donorovereenkomst met de wederpartij, een stel bestaande uit twee mannen. De wederpartij wil een omgangs- en informatieregeling met betrekking tot het kind, de verzoekers willen dat hen de omgang met het kind ontzegd wordt. Tijdens de behandeling van de zaak menen verzoekers dat de rechter zich vooringenomen opstelt en dienen een wrakingsverzoek in.

Standpunten partijen

De verzoekers menen dat er sprake is van vooringenomenheid. De rechter vraagt namelijk als eerste of het niet-ontvankelijkheidsverweer met betrekking tot het verzoek van de wederpartij wordt gehandhaafd. Daarnaast noemt de rechter de wederpartij 'de vaders', waaruit zou blijken dat zij de wederpartij als vaders met bijbehorende rechten ziet en zij onvoldoende kennis heeft over niet-traditionele gezinsvormen. Tot slot zet de rechter in op contactherstel, waarbij voorbij zou worden gegaan aan de bezwaren en belangen van verzoekers, en waarbij de rechter onnodig haar eigen ervaring als ouder deelt en de indruk wekt op één lijn te zitten met de Raad voor de Kinderbescherming. Door de opmerkingen van de rechter jegens de verzoekers en de kritische vragen jegens de verzoekers voelen zij zich in de verdediging gedrukt.

In haar lezing van de gebeurtenissen geeft de rechter aan dat er geen sprake is van vooringenomenheid. De vraag naar het ontvankelijkheidsverweer diende om de standpunten van de partijen duidelijk te krijgen. Daarnaast geeft de rechter een andere uitleg aan de term 'vader' dan de verzoekers: het is de gebruikelijke term voor een man in relatie tot het kind dat van hem afstamt, maar zegt niets over de rol van de man in een gezin. Daarnaast is het gegeven van biologisch vaderschap van belang voor de beoordeling van de verzoeken. Tot slot wordt aangegeven dat de zitting mede bedoeld is om te kijken of de partijen tot een juridische

oplossing kunnen komen. Daarbij is uitleg gegeven over identiteitsontwikkeling en het belang van contact met de biologische vader bij zaaddonorschap. Omdat partijen bereid leken tot contactherstel is geprobeerd om eerst via overleg tot een oplossing te komen. Hierbij hadden de verzoekers ter zitting voldoende mogelijkheid om een eventuele onjuiste uitleg door de rechter te corrigeren.

Beoordeling en motivering

De wrakingskamer is van oordeel dat het wrakingsverzoek ongegrond is. In het algemeen overweegt de kamer dat een rechter wordt geacht onpartijdig te zijn totdat het tegendeel vaststaat. Het gezichtspunt van de procespartij speelt hierin geen doorslaggevende rol; er moet sprake zijn van een objectief gerechtvaardigd vermoeden van partijdigheid. Daarnaast benoemt de wrakingskamer dat een zitting tot doel heeft het verduidelijken van standpunten, het vergaren van nodige informatie en kijken of partijen een (voorlopige) regeling kunnen treffen. De taak van de rechter hierbij is het bewaken van de procesorde en het voeren van de regie, en hierbij heeft de rechter een grote vrijheid. Dit betekent dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden aangenomen dat de wijze van het uitvoeren van deze taak blijkt geeft van vooringenomenheid.

In de onderhavige zaak ziet het wrakingsverzoek op drie hoofdpunten: de door de rechter gebruikte aanduiding van de wederpartij, de duiding van het geschil en de bejegening van de verzoekers door de rechter ter zitting.

Na het bezwaar van de verzoekers heeft de rechter de wederpartij niet meer aangeduid met 'de vaders', maar met 'de mannen'. Daarnaast heeft de rechter ook aangegeven dat met 'vader' slechts de biologische vader wordt bedoeld. De kamer is van oordeel dat uit het gebruik van de term 'vader' niet blijkt dat de rechter al een oordeel had gevormd over de rol van de wederpartij en dat dit niet kan leiden tot een objectief gerechtvaardigd vermoeden van vooringenomenheid.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het verzoek van de wederpartij is met partijen afgesproken uit te gaan van ontvankelijkheid. Dit uitgangspunt bepaalde de verdere behandeling ter zitting, waarbij de rechter wilde verduidelijken wat de verzoekers onder de term 'vader' begrijpen en wat dit betekent voor de rol die de wederpartij zou mogen spelen in het leven van het kind. Deze vragen leiden niet tot een objectief gerechtvaardigd vermoeden van vooringenomenheid. Daarnaast is de poging om los van de juridische kwestie de partijen te beweging tot contactherstel tussen de wederpartij en het kind een van de taken van de rechter.

Het stellen van mogelijk kritische vragen en partijen erop wijzen dat procederen mogelijk niet

in het belang van het kind is, leidt niet tot een objectief gerechtvaardigd vermoeden van vooringenomenheid, ook niet als de vragen in de beleving van de verzoekers alleen aan hen gesteld worden. Het behoort tot de taken van de rechter om aan partijen de mogelijke gevolgen te schetsen van de door hen ingenomen standpunten en proceshouding. Ook dient de rechter de regie te voeren en daarmee te beslissen aan wie er vragen worden gesteld en op welke punten moet worden doorgevraagd.

Conclusie

De wrakingskamer verklaart het verzoek tot wraking ongegrond.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:4640

Zaaknummer: 560813 / HA RK 23-156

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Motiveringsklachten. Het oordeel van het hof dat de familiebankleningen buiten de gemeenschap van goederen vallen geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Er is niet onderbouwd waarom er sprake zou zijn van verknochtheid, een schuld betreffende een goed dat uitgezonderd is van de gemeenschap dan wel een schenking. Het oordeel van het hof dat de rentelast niet in aanmerking genomen hoeft te worden in de berekening van de draagkracht van de man voor partneralimentatie, is wel voldoende gemotiveerd.

Feiten en omstandigheden

In 2005 zijn partijen met elkaar in gemeenschap van goederen gehuwd. Partijen hebben bij de ouders van de man geld geleend ten behoeve van de eigen woning. Daarvoor zijn twee overeenkomsten gesloten. In 2008 voor € 63.000 en in 2009 voor € 70.000. In die overeenkomsten staat dat partijen rente verschuldigd zijn over de leningen en dat deze tien jaar na ondertekening worden afgelost of verlengd kunnen worden. De leningen, die we hierna familiebankleningen noemen, worden bij de Belastingdienst geregistreerd. Tijdens het huwelijk hebben partijen niet op de leningen afgelost en heeft de man van zijn ouders maandelijkse schenkingen ontvangen ter hoogte van het bedrag van de verschuldigde rente. Eind 2020 is het huwelijk ontbonden en is de echtelijke woning verkocht. De schuld is toen niet volledig afgelost.

Beoordeling en motivering

De vraag in dit geschil is in hoeverre de familiebankleningen aan te merken zijn als schulden die tot de huwelijksgemeenschap behoren. Ook is de partneralimentatie die de man aan de vrouw behoort te betalen aan de orde, meer specifiek de vraag in hoeverre de rentelast van de familiebankleningen in de draagkracht van de man verdisconteerd moet worden. De rechtbank heeft geoordeeld dat de familiebankleningen wel tot de huwelijksgemeenschap behoren en heeft in de draagkracht van de man de rentelast meegewogen. Het hof heeft dat oordeel op die onderdelen vernietigd. De man is tegen die beslissing van de hof in cassatie

gekomen. De cassatiemiddelen richten zich ten eerste op het oordeel van het hof dat de familiebankleningen niet in de huwelijksgemeenschap vallen omdat zij – kort samengevat – niet vergelijkbaar zijn met een reguliere lening bij een bank. Hiertoe voert de man aan dat zich geen uitzonderingen voordoen op de hoofdregel die bepaalt dat de geldleningen in de huwelijksgemeenschap vallen, dan wel dat het hof de schulden ten onrechte als schenking heeft aangemerkt.

Ten tweede wordt gesteld dat ten onrechte door het hof geen rekening is gehouden met de rentelast van de leningen in de berekening van de draagkracht van de man voor partneralimentatie. De vrouw is niet in de procedure bij de Hoge Raad verschenen en heeft geen verweerschrift ingediend.

In haar conclusie (ECLI:NL:PHR:2023:513) concludeert de advocaat-generaal tot vernietiging van de beschikking van het hof. De advocaat-generaal gaat eerst in op de cassatiemiddelen over de kwalificatie van de schulden. Voor zover het oordeel van het hof zo gelezen moet worden dat de schulden kwalificeren als een geldlening, geldt dat dit soort schulden alleen buiten de gemeenschap vallen in een bij wet geregeld geval (art. 1:94 lid 3 of lid 5 (oud) BW). Het hof heeft niet gemotiveerd waarom er sprake zou zijn van verknochtheid van de schuld die zich verzet tegen het kwalificeren van de schuld als schuld van de gemeenschap, dan wel dat er sprake is van een schuld betreffende een van de gemeenschap uitgezonderd goed. Daarom is het oordeel dat de familiebankleningen buiten de huwelijksgemeenschap vallen onvoldoende begrijpelijk gemotiveerd. De argumentatie van het hof dat leningen niet te vergelijken zijn met een reguliere banklening, omdat deze is verstrekt vanuit het altruïsme van de ouders en de wens vermogen fiscaal gunstig door te schuiven, doet niet ter zake voor de vraag of de schuld wel of niet in de huwelijksgemeenschap valt en kunnen het oordeel van het hof niet dragen. De advocaat-generaal behandelt ook de cassatiemiddelen die zien op een andere uitleg van het oordeel van het hof, waarin de schulden niet als lening kwalificeren. Mocht het oordeel van het hof zo gelezen moeten worden dat de schulden niet kwalificeren als een lening en daardoor niet aangemerkt kunnen worden als een 'schuld', dan is ook dat oordeel volgens de advocaat-generaal onbegrijpelijk door het hof gemotiveerd. Mocht het hof hebben bedoeld dat de schulden kwalificeren als schenking of gift, dan concludeert de advocaat-generaal wederom dat dit oordeel onvoldoende begrijpelijk is gemotiveerd. Zonder nadere onderbouwing geven de omstandigheden van het geval geen aanleiding om een schenking aan te nemen. De omstandigheden voldoende ook niet aan artikel 7:175 lid 1 BW en artikel 7:186 lid 2 BW. Met betrekking tot het cassatiemiddel gericht tegen het oordeel van het hof dat de rentelast niet verdisconteerd hoeft te worden in de berekening van de draagkracht van de man voor partneralimentatie concludeert de advocaat-generaal als volgt. Het hof heeft dit oordeel wel voldoende gemotiveerd en van niet doorslaggevend belang is de vraag of de

familiebankleningen wel of niet als schuld van de gemeenschap kwalificeren.

De Hoge Raad volgt de conclusie van de advocaat-generaal. De Hoge Raad oordeelt dat – voor zover de schulden gezien worden als een geldlening – het hof artikel 1:94 lid 5 aanhef onder a (oud) BW heeft miskend. De huwelijksgemeenschap omvat, wat haar lasten betreft, alle schulden van de echtgenoten. Dit is alleen anders als de schuld ziet op goederen die uitgezonderd zijn van de gemeenschap van goederen (art. 1:94 lid 5 aanhef onder a (oud) BW) of er sprake is van een verknochte schuld in de zin van artikel 1:94 lid 3 (oud) BW. Het hof heeft niet vastgesteld dat er sprake is van een van deze uitzonderingen en de door het hof genoemde omstandigheden zijn voor een dergelijk oordeel ook ontoereikend. De Hoge Raad vervolgt dat mocht het hof hebben bedoeld dat er sprake is van een schenking van de ouders aan de man, dat oordeel blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting. Gelet op de inhoud van de overeenkomsten en de omstandigheden van het geval kan niet worden geconcludeerd dat de ouders het bedrag aan de man hebben geschonken. Tot zover slaagt dus het cassatieberoep. De Hoge Raad oordeelt dat het cassatiemiddel van de man met betrekking tot de draagkracht voor partneralimentatie faalt. Het hof heeft terecht in aanmerking genomen dat de man maandelijks geld kreeg van zijn ouders ter compensatie van de rentelast. Die omstandigheid kan het oordeel van het hof, om bij de draagkracht van de man met de rentelast geen rekening te houden, dragen.

Conclusie

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof en verwijst het geding naar een ander hof ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1218

Zaaknummer: 22/03860

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Informele rechtsingang minderjarige. Aanpassing van de zorgregeling tussen de minderjarige en de vader. Beschikking in kindvriendelijke taal.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige woont bij haar moeder. De ouders hebben samen het gezag over haar. De ouders hebben samen afspraken gemaakt over het contact tussen de minderjarige en haar vader. De minderjarige wil minder vaak naar haar vader en wil ook niet meer bij hem logeren. Ze vindt het jammer dat de afspraken over het contact met vader niet met haar zijn besproken. Ze wil wel contact met vader maar minder vaak (twee of drie middagen in de week) en als het beter gaat misschien een nachtje blijven slapen.

Beoordeling van het verzoek

De rechter vindt het belangrijk dat de ouders hulp gaan zoeken om beter met elkaar te leren praten. De rechter geeft de ouders en hun advocaten daarom een opdracht: zij moeten met z'n vieren in gesprek gaan over de vraag welke hulpverlening het meest geschikt is. De rechter vindt dat de minderjarige uiteindelijk weer bij haar vader moet gaan slapen. Alleen als er heel erg goede redenen zijn om minder contact te hebben met een van de ouders dan kan de rechter de regeling aanpassen. Die redenen zijn er niet. De rechter heeft goed naar de minderjarige geluisterd en vindt dat zij rustig moet kunnen wennen aan het contact met en slapen bij vader. Daarom gaat de minderjarige voorlopig drie middagen in de week naar vader.

Conclusie

De rechtbank wijzigt de tussen ouders vastgestelde zorgregeling.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 01-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2023:4506

Zaaknummer: C/01/395085 / FA RK 23-2963

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beoordeling van de noodzaak verlenging ondertoezichtstelling met machtiging uithuisplaatsing.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben gezamenlijk gezag over de twee minderjarigen. De minderjarigen zijn onder toezicht gesteld en voor de duur van de ondertoezichtstelling uit huis geplaatst bij vader. De ondertoezichtstelling en de plaatsing bij de vader zijn vervolgens door de rechtbank verlengd. Moeder is het niet eens met deze beslissing en komt in hoger beroep. De gecertificeerde instelling (GI) voert verweer.

Beoordeling en motivering

Het hof beoordeelt de verlenging van de ondertoezichtstelling op grond van artikel 1:260 lid 1 BW, in verband met artikel 1:255 lid 1 BW. Het hof is van oordeel dat de minderjarigen ernstig in hun ontwikkeling worden bedreigd. De communicatie tussen de ouders is niet goed genoeg en daarnaast heeft er tussen moeder en haar partner huiselijk geweld plaatsgevonden. De minderjarigen zijn hierdoor bang om bij moeder te verblijven. Het hof acht het vrijwillig kader onvoldoende om het patroon van huiselijk geweld te doorbreken.

Het hof is van oordeel dat de gronden voor uithuisplaatsing (art. 1:265b BW) nog steeds aanwezig zijn. Minderjarige 1 heeft in een brief aan het hof laten weten graag bij vader te blijven wonen. Ook moeder steunt de plaatsing bij vader. Volgens het hof is moeder echter niet eenduidig in haar uitspraken over het woonperspectief van de minderjarigen. Naast de zorgen over het huiselijk geweld is gebleken dat moeder wordt overvraagd bij de zorg voor de minderjarigen. De moeder geeft veel om haar kinderen en zet zich in voor hen, maar zij kan de zorg voor de minderjarigen nu nog niet op zich nemen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking waarin de ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing zijn verlengd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-09-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:7435

Zaaknummer: 200.328.354

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man mag verrekenen met vordering tot betaling bruidsrecht naar Iraans recht wegens meewerken aan een religieuze echtscheiding.

Feiten en omstandigheden

Man en vrouw zijn in Iran getrouwd. Beiden hebben de Iraanse nationaliteit en de man heeft tevens de Nederlandse nationaliteit. Na enkele maanden te hebben samengewoond in Nederland hebben man en vrouw om echtscheiding verzocht bij de rechtbank en nadien de verzoeken ingetrokken. In 2019 heeft de familierechtbank in Ahwaz (Iran) de man op verzoek van de vrouw veroordeeld tot betaling van een bruidsgave van 514 Bahar Azadi munten. In 2022 heeft de vrouw de rechtbank verzocht de man te veroordelen tot medewerking aan een Iraanse religieuze echtscheiding. Tevens heeft ze de rechtbank verzocht aan het Iraanse vonnis ingevolge artikel 431 lid 2 Rv gezag toe te kennen. Ze heeft in deze procedure om een echtscheiding verzocht en om veroordeling van de man tot betaling van 514 Bahar-e-Azadi gouden munten, gelijk aan € 433.995,90. De man concludeert tot niet-ontvankelijkheid van de vrouw, althans tot afwijzing van haar vorderingen.

Beoordeling en motivering

Nadat de rechtbank over de samenhang met een andere procedure geoordeeld heeft, verwijst de rechtbank naar het oordeel van het hof Den Haag.

Dit hof heeft geoordeeld dat een bruidsgave naar internationaal privaatrecht een rechtsverhouding sui generis is en geen onderdeel uitmaakt van het huwelijksvermogensregime van partijen. Ingevolge Verordening (EU) 1215/2012 is de Nederlandse rechter van de woonplaats van verweerder bevoegd. Ook is door het hof geoordeeld dat de aanspraak op de bruidsgave beoordeeld dient te worden naar Iraans recht.

De man stelt dat de vrouw naar Iraans recht alleen met zijn medewerking kan scheiden, waarvoor hij als compensatie mag verlangen dat zij afstand doet van de bruidsgave. De vrouw vordert genoemde medewerking van de man maar betwist de compensatie.

De rechtbank overweegt dat volgens de huwelijksakte de vrouw, en ingevolge de artikelen

1146 en 1147 van het Iraans Burgerlijk Wetboek (IBW), bij gebreke van een echtscheidingsgrond, de vrouw slechts kan scheiden met medewerking van de man en door hem te compenseren. De vrouw voert weliswaar een echtscheidingsgrond aan, namelijk mishandeling door de man, maar deze is door de man betwist en door de vrouw niet onderbouwd.

Verder merkt de rechtbank op dat de erkenning van een uitgesproken echtscheiding in Iran niet inhoudt dat er ook een religieuze echtscheiding is naar Iraans recht. Voor een religieuze echtscheiding naar Iraans recht, heeft de vrouw, nu zij geen verstotingsrecht heeft, de medewerking van de man nodig, en moet zij de compensatie aanbieden.

De bruidsgave is een (verplichte) schenking van de man aan de vrouw bij een huwelijk. Naar Iraans recht is het aanvaardbaar en kennelijk ook niet ongebruikelijk, blijkens de artikelen 1146 en 1147 IBW, dat de man bij wijze van compensatie de bruidsgave terugverlangt als de vrouw zonder grond wil scheiden. Dat was anders geweest als een verstotingsrecht van de vrouw in de huwelijksakte was opgenomen. Partijen hadden hiervoor niet gekozen. De man heeft rekening mogen houden met het gegeven dat de vrouw zou afzien van de bruidsgave als zij zonder echtscheidingsgrond zou willen scheiden en de vrouw heeft daar rekening mee moeten houden. Gelet hierop is het dus niet in strijd met de openbare orde dat de man ter compensatie van de vrouw verlangt afstand te doen van de bruidsgave. Wat ook meeweegt, is dat de vrouw de bruidsgave niet nodig heeft voor haar levensonderhoud.

Het recht op compensatie staat of valt naar Iraans recht met de vrijheid van de man om te weigeren mee te werken aan de echtscheiding. In het vonnis bepaalt de rechtbank dat de man moet meewerken aan een religieuze echtscheiding. Dit heeft niet tot gevolg dat de man geen aanspraak kan maken op compensatie. Dit wordt beoordeeld naar Iraans recht. Het is niet in strijd met de openbare orde dat de man ter compensatie voor zijn medewerking aan de religieuze echtscheiding van de vrouw verlangt af te zien van de bruidsgave.

Conclusie

De rechtbank wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:8126

Zaaknummer: C/10/645909 / HA ZA 22-810

Wetsartikelen: